

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, më 29 maj 2018
Nr. ref.: RK 1238/18

AKTVENDIM PËR PAPRANUESHMËRI

në

rastin nr. KI125/17

Parashtrues

Ilir Rexhepi

**Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës Supreme,
Pml. nr. 6/2007, të 15 majit 2017**

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Arta Rama-Hajrizi, kryetare
Ivan Čukalović, zëvendëskryetar
Altay Suroy, gjyqtar
Almiro Rodrigues, gjyqtar
Snezhana Botusharova, gjyqtare
Bekim Sejdiu, gjyqtar
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, gjyqtare dhe
Gresa Caka-Nimani, gjyqtare

Parashtruesi i kërkesës

1. Kërkesa është parashtruar nga Ilir Rexhepi nga Ferizaj (në tekstin e mëtejme: parashtruesi i kërkesës), të cilin e përfaqëson Vesel Jashari, avokat nga Ferizaj.

Vendimi i kontestuar

2. Parashtruesi i kërkesës konteston Aktgjykimin e Gjykatës Supreme, Pml. nr. 6/2007, të 15 majit 2017, me të cilin është refuzuar, si e pabazuar, kërkesa për mbrojtje të ligjshmërisë kundër Aktgjykimit të Gjykatës së Apelit të Kosovës, nr. 351/2016, të 25 tetorit 2016 në lidhje me Aktgjykimin e Gjykatës Themelore në Ferizaj, PKR. nr. 196/2015, të 10 majit 2016.
3. Aktgjykimi i kontestuar i Gjykatës Supreme, Pml. nr. 6/2007, i është dorëzuar parashtruesit të kërkesës më 21 qershor 2017.

Objekti i çështjes

4. Objekt i çështjes së kërkesës është vlerësimi i kushtetutshmërisë së aktgjykimit të kontestuar, me të cilin pretendohet se parashtruesit i janë shkelur të drejtat dhe liritë e garantuara me nenin 24.2 [Barazia para Ligjit], nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm], nenin 46 [Mbrojtja e Pronës] të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Kushtetuta), si dhe me nenin 6 [E drejta për një proces të rregullt] dhe nenin 14 (Ndalimi i diskriminimit) të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejme: KEDNJ) dhe nenin 10 të Deklaratës Universale për të Drejtat e Njeriut.

Baza juridike

5. Kërkesa bazohet në nenin 113. 7 të Kushtetutës, në nenin 47 të Ligjit për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës, nr. 03/L-121 (në tekstin e mëtejme: Ligji) dhe rregullin 29 të Rregullores së punës së Gjykatës Kushtetuese (në tekstin e mëtejme: Rregullorja e punës).

Procedura në Gjykatën Kushtetuese

6. Më 19 tetor 2017, parashtruesi dorëzoi kërkesën në Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata).
7. Më 23 tetor 2017, Kryetarja e Gjykatës caktoi gjyqtaren Selvete Gërzhaliu-Krasniqi gjyqtare raportuese dhe Kolegjin shqyrtues, të përbërë nga gjyqtarët: Almiro Rodrigues (kryesues), Snezhana Botusharova dhe Ivan Čukalović.
8. Më 16 nëntor 2017, Gjykata e njoftoi parashtruesin për regjistrimin e kërkesës dhe i dërgoi një kopje të kërkesës Gjykatës Supreme.
9. Më 20 prill 2018, Kolegji shqyrtues shqyrtoi raportin e gjyqtarës raportuese dhe i rekomandoi Gjykatës papranueshmërinë e kërkesës.

Përmbledhja e fakteve

10. Parashtruesi i kërkesës ishte pronar i një prone që gjendet në Komunën e Ferizajt që punonte si hotel. Parashtruesi i kërkesës ua kishte dhënë me qira këtë pronë disa personave. Pas një hetimi penal, u konstatua se prona ishte shfrytëzuar për prostitucion.

11. Më 17 qershor 2014, Prokurori në Ferizaj (në tekstin e mëtejshëm: Prokurori) ngriti aktakuzën [PP. nr. 314-2/2012] kundër parashtruesit të kërkesës për shkak të dyshimit të arsyeshëm se ai ka kryer veprat penale të Krimit të Organizuar sipas nenit 274, paragrafi 3, të Kodit Penal të Kosovës (në tekstin e mëtejshëm: KPK), në lidhje me veprën penale të Mundësimin të Prostitucionit sipas nenit 201, paragrafi 3 të KPK-së dhe Shpëlarjes të Parave sipas nenit 32, paragrafi 2, nënparagrafi. 2.4 të Ligjit për Parandalimin e Shpëlarjes së Parave dhe Financimin e Terrorizmit (Ligji nr. 03-L-196).
12. Më 10 maj 2016, me Aktgjykimin PKR. nr. 196/15, Gjykata Themelore në Ferizaj (në tekstin e mëtejshëm: Gjykata Themelore), shpalli parashtruesin e kërkesës fajtor për mundësimin e prostitucionit dhe shpëlarjes së parave dhe i shqiptoi dënimin unik me burgim në kohëzgjatje prej 3 (tri) vite dhe 6 (gjashtë) muaj, si dhe dënimin me gjobë në lartësi prej 20,000 euro. Me të njëjtin aktgjykim, Gjykata Themelore, e liroi parashtruesin e kërkesës nga vepra penale e krimit të organizuar sipas nenit 274, paragrafi 3, të KPK-së.
13. Gjykata Themelore, pasi që e shpalli parashtruesin e kërkesës fajtor për veprën penale mundësimi i prostitucionit dhe shpëlarja e parave, gjithashtu, vendosi ta konfiskojë pasurinë e luajtshme dhe të paluajtshme të parashtruesit të kërkesës, e cila ishte shfrytëzuar si vend ku janë kryer veprat penale.
14. Parashtruesi i kërkesës paraqiti ankesë në Gjykatën e Apelit kundër këtij Aktgjykimi të Gjykatës Themelore për shkak të *“shkeljeve esenciale të dispozitave të procedurës penale; vërtetimit të gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike; shkeljes së ligjit penal dhe konfiskimit të dobisë pasurore”*.
15. Prokurori paraqiti ankesë edhe në Gjykatën e Apelit kundër Aktgjykimit të Gjykatës Themelore [PKR. nr. 196/15] për shkak të *“vendimit mbi konfiskim dhe vërtetimit të gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike.”*
16. Më 25 tetor 2015, Gjykata e Apelit me Aktgjykimin PAKR. nr. 351/2016, refuzoi të dy ankesat, si të pabazuara, dhe vërtetoi Aktgjykimin e Gjykatës Themelore në tërësi. Në arsyetimin e aktgjykimit, *inter alia*, thuhet:

“Gjykata e Apelit e Kosovës me vëmendje i ka shqyrtuar ankesat e Prokurorisë Speciale të Republikës së Kosovës dhe ato të mbrojtësve të akuzuarve si dhe shkresat e lëndës dhe ka vlerësuar se ankesat janë të pabazuara. Aktgjykimi i shkallës së parë është i qartë dhe konkret, gjykata ka dhënë arsyet për faktet vendimtare, ka vlerësuar saktësinë e provave kundërthënëse, arsyet e mosmiratimit të propozimit konkret të palëve si dhe arsyet në të cilat është bazuar me rastin e zgjidhjes së çështjes juridike. Aktgjykimi është i bazuar në prova të pranueshme, si dhe arsyet e dhëna lidhur me faktet vendimtare të arsyetuara nga ana e gjykatës së shkallës së parë si të tilla i pranon edhe kjo gjykatë”.
17. Parashtruesi paraqiti kërkesën për mbrojtje të ligjshmërisë në Gjykatën Supreme, duke pretenduar shkelje të Kodit Penal, shkelje të dispozitave të procedurës penale, vërtetimin e gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike, si dhe që aktgjykimi është i paqartë dhe kontradiktor.

18. Më 15 maj 2017, Gjykata Supreme [me Aktgjykimin Pml. nr. 6/2017] refuzoi si të pabazuar kërkesën për mbrojtje të ligjshmërisë. Në arsyetimin e aktgjykimit, *inter alia*, thuhet:

“Gjykata Supreme e Kosovës, vlerëson si të pabazuara pretendimet e lartcekura nga fakti se aktgjykimi i shkallës së parë, është i qartë dhe konkret, nuk ka kundërthënie me vetveten dhe në mes të dispozitivit dhe arsyetimit [...]... Të dy gjykata kanë dhënë edhe arsye të plota lidhur me të gjitha pretendimet e mbrojtësve [...]... Vlerësimi i provave në veçanti të atyre kontradiktore është bërë në harmoni të plotë me dispozitën e nenit 370 par. 7 të KPPK, për çfarë edhe në këtë pjesë janë dhënë arsye të plota të cilat i ka konfirmuar edhe gjykata e shkallës së dytë [...] ... kjo gjykatë vlerëson se pretendimet e lartcekura nuk e vënë në dyshim gjendjen e fakteve të vërtetuara dhe aplikimin e ligjit penal, meqë me asnjë provë të vetme nuk vihet në dyshim përgjegjësia penale e të dënuarve për veprat për të cilat janë shpallur fajtor dhe gjykuar”.

Pretendimet e parashtruesit të kërkesës

19. Parashtruesi i kërkesës pretendon se me vendimet e kontestuara i janë shkelur të drejtat dhe liritë e garantuara me nenin 24.2 [Barazia Para Ligjit], nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm], dhe nenin 46 [Mbrojtja e Pronës], të garantuara me Kushtetutë dhe me marrëveshjet dhe instrumentet e tjera ndërkombëtare.
20. Parashtruesi i kërkesës pretendon shkeljen e të drejtave të garantuara me nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm], sepse gjykatat e rregulla i kanë shkelur dispozitat esenciale të Kodit Penal dhe Kodit të Procedurës Penale, ngase kanë dështuar t'i shqyrtojnë faktet në tërësi, nuk i kanë arsyetuar vendimet e tyre në lidhje me faktet vendimtare, nuk kanë ofruar përkufizimin e saktë të veprave penale dhe i kanë mbështetur aktgjykimet në prova të papranueshme.
21. Parashtruesi i kërkesës pretendon se *“parashtruesit në të gjitha fazat e procedurës penale (...), i është shkelur një sërë të drejtash të garantuara me KPPK, të cilat drejtpërdrejtë përfshijnë shkeljen e të drejtave të garantuara me Kushtetutë dhe me instrumentet e tjera ndërkombëtare për të drejtat e njeriut. Gjykatat e rregullta nuk kanë arritur asnjëherë t'i korrigjojnë shkeljet e tilla gjatë procedurës ankimore”.*
22. Për më tepër, parashtruesi i kërkesës pretendon se shkeljet e nenit 24.2 [Barazia para Ligjit] ndodhën për shkak se gjykatat ia refuzuan atij mundësinë për t'i pyetur dëshmitarët, duke e vënë atë padrejtësisht në pozitë të pafavorshme *vis-à-vis* prokurorit.
23. Parashtruesi, gjithashtu, pretendon se aktgjykimet e gjykatave në lidhje me konfiskimin e pasurisë së tij janë jologjore, dhe se kështu është shkelur neni 46 [Mbrojtja e Pronës] i Kushtetutës.

24. Parashtruesi kërkon nga Gjykata që të konstatojë “se atij i janë shkelur të drejtat e garantuara me nenin 24, 31 dhe 46 të Kushtetutës, nenin 6 të KEDNJ-së, nenin 10 të Deklaratës Universale, në procedurën në Gjykatën Themelore në Ferizaj, Gjykatën e Apelit të Kosovës dhe Gjykatën Supreme të Kosovës. Rrjedhimisht, Gjykata duhet të anulojë Aktgjykimin e Gjykatës Supreme të Kosovës, Pml. nr. 6/ 2017 të datës 15.05.2017, dhe çështjen për rivendosje ta kthejë në Gjykatën Supreme të Kosovës”.

Pranueshmëria e kërkesës

25. Gjykata së pari shqyrton nëse kërkesa i ka përmbushur kriteret për pranueshmëri, të përcaktuara me Kushtetutë, të parapara me Ligj dhe të parashikuara më tej me Rregullore të punës.

26. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet paragrafëve 1 dhe 7, të nenit 113 [Jurisdiksioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, të cilët përcaktojnë:

“1. Gjykata Kushtetuese vendos vetëm për rastet e ngritura para gjykatës në mënyrë ligjore nga pala e autorizuar.

(...)

7. Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë, mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj”.

27. Në vazhdim, Gjykata shqyrton nëse parashtruesi i kërkesës i ka përmbushur kriteret e pranueshmërisë, siç përcaktohet në Ligj. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet nenit 49 [Afatet] të Ligjit, i cili përcakton:

“Kërkesa parashtrohet brenda afatit prej katër (4) muajve. Afati fillon të ecë që nga dita kur parashtruesit i është dorëzuar vendimi gjyqësor...”.

28. Në këtë drejtim, Gjykata konsideron se parashtruesi i kërkesës është palë e autorizuar, që i ka shtjerrë të gjitha mjetet juridike dhe e ka paraqitur kërkesën në afatin e caktuar.

29. Megjithatë, Gjykata më tej i referohet nenit 48 [Saktësimi i kërkesës] të Ligjit, i cili përcakton:

“Parashtruesi i kërkesës ka për detyrë që në kërkesën e tij të qartësoj saktësisht se cilat të drejta dhe liri pretendon se i janë cenuar dhe cili është akti konkret i autoritetit publik të cilin parashtruesi dëshiron ta kontestoj”.

30. Përveç kësaj, Gjykata merr parasysh rregullin 36 [Kriteret e pranueshmërisë] (1) d) dhe (2) b) të Rregullores së punës, i cili përcakton:

“(1) Gjykata mund ta shqyrtojë një kërkesë nëse:

[...]

d) kërkesa arsyetohet prima facie ose nuk është qartazi e pabazuar.

(2) Gjykata do të deklarojë një kërkesë si qartazi të pabazuar, nëse bindet se:

[...]

b) faktet e paraqitura në asnjë mënyrë nuk e arsyetojnë pretendimin për shkeljen e një të drejte kushtetuese.”

i) Pretendimet e parashtruesit të kërkesës për shkeljen e nenit 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm]

31. Gjykata vëren se parashtruesi i kërkesës shkeljen e pretenduar të nenit 31 të Kushtetutës e arsyeton me qëndrimin se me vendimin e kontestuar nuk janë respektuar “standardet kushtetuese“ të cilat “urdhërojnë që argumentet e mbrojtjes duhet të paraqiten dhe të dëgjohen njëjtë si ato të prokurorit”; “të cilat garantojnë që secilës palë duhet t’i ofrohen mundësi të arsyeshme për të paraqitur pretendimet për çështjen (...) në kushte të tilla për të mos e vënë palën në një pozitë të pabarabartë në raport me palën tjetër”; “të cilat garantojnë vlerësimin e saktë dhe të barabartë të të gjitha provave dhe fakteve”; dhe “se aktgjykimi mbështetet vetëm në prova të pranueshme të administruara në shqyrtimin gjyqësor ku palëve në procedurë do t’u jepet mundësia e kundërshtimit të provave”.
32. Në këtë drejtim, Gjykata më tej vëren se pretendimet e parashtruesit të kërkesës për shkeljen e të drejtës për gjykim të drejtë në thelb kanë të bëjnë me “shkeljet e një sërë të drejtash në të gjitha fazat e procedurës penale”. Si përmbledhje, parashtruesi i kërkesës pretendon se procedurat në tërësinë e tyre, duke përfshirë edhe procedurën ankimore, ishin të padrejta dhe arbitrare.
33. Gjykata konsideron se pretendimet e parashtruesit, në thelb, mund të reduktohen në pretendimin se atij i është shkelur e drejta për gjykim të drejtë.
34. Në këtë drejtim, Gjykata rikujton se në pajtim me nenin 53 [Interpretimi i Dispozitave për të Drejtat e Njeriut] të Kushtetutës “Të drejtat e njeriut dhe liritë themelore të garantuara me këtë Kushtetutë, interpretohen në harmoni me vendimet gjyqësore të Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut”.
35. Gjykata përsërit se në pajtim me praktikën gjyqësore të themeluar mirë të Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejshëm: GJEDNJ) “nuk është funksioni i saj të merret me gabimet e fakteve apo të ligjit, që pretendohet se janë kryer nga një gjykatë kombëtare, përveç nëse dhe për aq sa ato mund të kenë shkelur të drejtat dhe liritë e mbrojtura me Konventë. Për më tepër, edhe pse neni 6 i Konventës garanton të drejtën për një proces të rregullt gjyqësor, ai nuk vendos rregulla për pranueshmërinë e provave apo për mënyrën në të cilën duhet të vlerësohen, gjë që kryesisht janë çështjet e rregullimit me të drejtën kombëtare dhe të gjykatave kombëtare” (shih, rastin e GJEDNJ-së, Garcia Ruiz kundër Spanjës, kërkesa nr. 30544/96, Aktgjykimi i 21 janarit 1999, paragrafi 28).
36. Gjykata vëren se parashtruesi i kërkesës ka përfituar nga tri instanca të ndara gjyqësore, dhe se, gjatë fazave të ndryshme të procedurës ka pasur mundësi të paraqesë të gjitha argumentet që ai i konsideroi relevante për rastin e tij.

37. Gjykata Supreme i shqyrtoi vendimet paraprake dhe i vërtetoi në detaje arsyet faktike dhe juridike për hedhjen poshtë të pretendimeve të tij si të pabazuara. Rrjedhimisht, parashtruesi i kërkesës nuk mund të pretendojë si duhet se argumentet e tij janë shpërfillur, se parimi i barazisë së armëve nuk ishte respektuar dhe se Aktgjykimi i Gjykatës Supreme nuk është i arsyetuar.
38. Në fakt, Gjykata vëren se Gjykata Supreme e shqyrtoi secilën bazë ankimore të parashtruesit të kërkesës, veçmas dhe qartë, përkatësisht argumentet lidhur me provat e papranueshme; mungesa e qartësisë juridike, vendimit kontradiktor dhe mungesës e arsytimit në aktgjykimet; për mungesën e arsyeve të paraqitura në lidhje me faktet vendimtare; se nuk ekziston përkufizimi i saktë i veprave penale dhe për skadimin e afatit për ngritjen e aktakuzës.
39. Për më tepër, Gjykata vëren se Gjykata Supreme vlerësoi pretendimet në lidhje me shkeljet e Kodit Penal, përkatësisht argumentet e parashtruesit të kërkesës se veprat, për të cilat është akuzuar, nuk mbështeten me prova individuale, se ligji penal është zbatuar gabimisht dhe se vendimi i gjykatës në lidhje me veprën penale pastrimi i parave është arbitrar.
40. Gjykata konsideron se pretendimet, duke përfshirë të gjitha provat dhe vërtetimin e fakteve dhe kualifikimin juridik të veprave penale, janë analizuar dhe shpjeguar në hollësi në arsyetimin e Aktgjykimit të Gjykatës Supreme.
41. Në këtë drejtim, Gjykata përsërit se vërtetimi i plotë i gjendjes faktike dhe interpretimi dhe zbatimi i ligjeve është në juridiksionin e plotë të gjykatave të rregullta dhe se roli i Gjykatës Kushtetuese është vetëm të sigurojë respektimin e të drejtave të garantuara me Kushtetutë dhe me instrumente të tjera ligjore. Prandaj, Gjykata Kushtetuese nuk mund të veprojë si gjykatë e “shkallës së katërt” (shih, rastin e GJEDNJ-së, *Akdivar kundër Turqisë*, nr. 21893/93, të 16 shtatorit 1996, paragrafi 65; shih, po ashtu: *mutatis mutandis* Gjykata Kushtetuese: rasti KI86/11, parashtruesi i kërkesës: *Milaim Berisha*, i 5 prillit 2012).
42. Lidhur me këtë, Gjykata rikujton se neni 6 i KEDNJ-së “*garanton të drejtën për një proces të rregullt gjyqësor, por nuk vendos rregulla mbi pranueshmërinë e provave. Kjo është kryesisht çështje e cila rregullohet me legjislacionin kombëtar*” dhe “*si parim, gjykatat kombëtare duhet të vlerësojnë provat që ndodhen para tyre. Detyra e Gjykatës sipas Kushtetutës nuk është të vendosë nëse deklaratat e dëshmitarëve janë pranuar drejtë si prova, por të përcaktojë nëse procedurat në tërësi, duke përfshirë edhe mënyrën në të cilën ishin marrë provat, ishin të drejta*” (shih, rastet e GJEDNJ-së, *Schenk kundër Zvicrës*, nr. 10862/84, 12 korrik 1988, paragrafi 46; dhe *Teixeira de Castro kundër Portugalisë*, nr. 44/1997/828/1034, 9 qershor 1998, paragrafi 34).
43. Përveç kësaj, Gjykata vëren se Gjykata Supreme konsideroi se “*mbrojtësi i të dënuarit edhe në këtë mjet juridik vetëm ka bërë përsëritjen e pretendimeve të paraqitura fillimisht në fjalën përfundimtare, më pas në ankesën kundër aktgjykimin të shkallës së parë dhe, tani në kërkesën për mbrojtjen e ligjshmërisë. Mbrojtësi më tepër i referohet fakteve, mënyrës se si janë*

vërtetuar ato dhe vlerësimin të provave, ndërsa në një pjesë dërmuese jep interpretimet e dispozitave ligjore në raport me prova të papranueshme - deklaratave të dëshmitarëve e më pas jep edhe shpjegimet e tij rreth elementeve të veprave penale kurse pak jep shpjegime të cilat janë ato shkelje konkrete me përjashtim të disa pretendimeve, të cilat janë specifikisht në kërkesën e tij për mbrojtjen e ligjshmërisë”.

44. Gjykata, gjithashtu, konsideron se pretendimet dhe argumentet e paraqitura para Gjykatës lidhen me gabimet e fakteve dhe ligjeve të cilat pretendohet të jenë bërë jo vetëm nga Gjykata Supreme, por edhe nga Gjykata e Apelit dhe Gjykata Themelore. Pretendimet dhe argumentet e marra nga parashtruesi i kërkesës janë në thelb të njëjta me ato para Gjykatës Supreme. Si duket, parashtruesi i kërkesës i drejtohet Gjykatës Kushtetuese sikur të ishte ajo një gjykatë e “shkallës së katërt”.
45. Gjykata konsideron se rezultati i procedurave të gjykatave të rregullta është i bazuar në vlerësimin veç e veç dhe të përbashkët të provave të administruara, në bazë të së cilit i kanë vërtetuar faktet për zbatimin e të drejtës materiale dhe për caktimin e sanksionit penal.
46. Gjykata, gjithashtu, konsideron se parashtruesi i kërkesës nuk ka treguar se konkluzionet faktike dhe juridike të gjykatave të rregullta ishin në ndonjë mënyrë të padrejta dhe arbitrare, dhe as nuk e mbështeti pretendimin se ka pasur “shkelje të një sërë të drejtash në të gjitha fazat e procedurës penale”.
47. Gjykata pretendon se parashtruesi i kërkesës duhet t’i mbështesë pretendimet e tij kushtetuese dhe të dëshmojë shkeljen e të drejtave të tij kushtetuese. Ky vlerësim është në përputhje me juridiksionin e Gjykatës (shih, rastin e Gjykatës Kushtetuese nr. KI19/14 dhe KI21/14, parashtruesit e kërkesës: *Tafil Qorri dhe Mehdi Sylja*, të 5 dhjetorit 2013).
48. Prandaj, Gjykata konstaton se pretendimi i parashtruesit për shkelje të nenit 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 (E drejta për një proces të rregullt) të KEDNJ-së, është qartazi e pabazuar në baza kushtetuese në pajtim me rregullin 36, paragrafi 1 (d) dhe 2 (b) të Rregullores).

ii) Pretendimet e parashtruesit të kërkesës për shkeljen e nenit 24.2 [Barazia para Ligjit]

49. Lidhur me këtë, Gjykata vëren se parashtruesi i kërkesës pretendon shkelje të nenit 24. 2 të Kushtetutës në lidhje me shkeljet e pretenduara të së drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, “sepse gjykatat nuk i lejuan atij që t’u parashtrojë pyetje dëshmitarëve, duke e diskriminuar atë” .
50. Për më tepër, duke shqyrtuar aktgjykimet e kontestuara, Gjykata vërente se pretendimet e parashtruesit të kërkesës janë në kundërshtim me faktet e përfshira në aktgjykimet e kontestuara, përkatësisht se mbrojtja e parashtruesit gjatë gjykimit kishte rol aktiv në marrjen në pyetje e të gjithë dëshmitarëve të Prokurorisë dhe të mbrojtjes.

51. Lidhur me këto pretendime, Gjykata vëren se diskriminimi ekziston vetëm nëse një person ose grup personash të cilët janë në të njëjtën situatë trajtohen ndryshe dhe nuk ka justifikim objektiv dhe të arsyeshëm për trajtimin e tillë (shih, Aktgjykimin e GJEDNJ-së, *Karlheinz Schmidt kundër Gjermanisë*, Aktgjykimi i 18 korrikut 1994, Seria A, nr. 291-B, paragrafi 2).
52. Duke pasur parasysh konkluzionin e mëparshëm - se parashtruesit të kërkesës nuk i ishte shkelur e drejta për gjykim të drejtë të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës dhe nenin 6 të KEDNJ-së, Gjykata gjithashtu nuk mund të gjejë në aktgjykimet e kontestuara ndonjë gjë që do të tregonte që parashtruesi i kërkesës në procedurën në gjykatat e rregullta ishte diskriminuar në ndonjë bazë.
53. Prandaj, pretendimi i parashtruesit të kërkesës për shkelje të së drejtës së tij të garantuar me nenin 24 [Barazia Para Ligjit] të Kushtetutës është qartazi e pabazuar në baza kushtetuese në pajtim me rregullin 36, paragrafi 1 (d) dhe 2 (b) të Rregullores së punës.

iii) Pretendimet e parashtruesit të kërkesës për shkeljen e nenit 46 [Mbrojtja e Pronës] të Kushtetutës

54. Gjykata vëren se parashtruesi i kërkesës gjithashtu pretendon shkelje të nenit 46 [Mbrojtja e Pronës] të Kushtetutës lidhur me faktin se gjykatat e kanë konfiskuar pronën e parashtruesit të kërkesës që ishte shfrytëzuar si një hotel ku kishin ndodhur aktivitetet kriminale. Parashtruesi i kërkesës pretendon se gjykatat e rregullta nuk kanë arritur ta vërtetojnë lidhjen midis veprës penale dhe pronës së parashtruesit të kërkesës.
55. Gjykata përkujton nenin 46 [Mbrojtja e Pronës] të Kushtetutës, e cila parasheh që:

“1. E drejta e pronës është e garantuar.

2. Shfrytëzimi i pronës rregullohet me ligj, në pajtim me interesin publik.

3. Askush nuk do të privohet në mënyrë arbitrare nga prona. Republika e Kosovës ose autoriteti publik i Republikës së Kosovës mund të bëjë ekspropriimin e pronës nëse ky ekspropriim është i autorizuar me ligj, është i nevojshëm ose i përshtatshëm për arritjen e qëllimit publik ose përkrahjen e interesit publik, dhe pasohet me sigurimin e kompensimit të menjëhershëm dhe adekuat për personin ose personat prona e të cilave eksproprijohet.

[...]”.

56. Në rastin konkret, Gjykata vëren se pasuria e parashtruesit është konfiskuar në procedurën penale, si rezultat i së cilës parashtruesi i kërkesës është gjykuar për veprën penale dhe i është shqiptuar dënimi me burgim.

57. Më tej, Gjykata vëren se konfiskimi i pasurisë bazuar në nenin 283 para. 2, nënpara. 2, pika 2.2 të Kodit të Procedurës Penale, nr. 04/L-123. Ky nen parasheh që:

“Neni 283 provat që kërkohen për konfiskimin e pasurisë së përdorur, në kryerjen e veprës penale,

1. Para se gjykata të jep urdhrin përfundimtar për konfiskimin penal të ndërtesës, pasurisë së paluajtshme, pasurisë së luajtshme apo asetit të përcaktuar në aktakuzë, në aktakuzë duhet të pretendohet dhe Prokurori i Shtetit duhet të provojë në shqyrtim gjyqësor se ndërtesa, sendi i paluajtshëm, sendi i luajtshëm ose aseti është përdorur në kryerjen e veprës penale.

2. Për qëllim të këtij neni, ndërtesa, pasuria e paluajtshme, pasuria e luajtshme ose aseti është përdorur në vepër penale nëse:

[...]

2.2. ndërtesa, pasuria e paluajtshme, pasuria e luajtshme ose aseti ka ofruar strehimin e nevojshëm për kryerjen e veprimit në mbështetje të veprës penale”.

58. Prandaj, Gjykata konstaton se konfiskimi i pronës së parashtruesit ishte i bazuar në ligj.
59. Përveç kësaj, i mbetet Gjykatës të shqyrtojë nëse konfiskimi i pasurisë së parashtruesit është bërë në “interesin publik” dhe në pajtim me parimin e “proporcionalitetit”.
60. Gjykata konsideron se ndjekja dhe ndëshkimi i krimit është për nga natyra e vet në interesin publik. Për më tepër, konfiskimi i aseteve të përdorura në kryerjen e krimeve rrjedh nga ky interes i njëjtë publik për të siguruar një mjedis të qetë dhe të sigurt për të gjithë.
61. Gjykata konkludon se konfiskimi i pronës së parashtruesit ishte në interes publik.
62. Në rastin konkret, Gjykata vëren se parashtruesi i kërkesës pohoi gjatë gjithë procedurës penale se nuk ishte në dijeni se prona e tij ishte duke u shfrytëzuar për qëllime kriminale. Megjithatë, Gjykata gjithashtu vëren që Gjykata Themelore në aktgjykimin e saj e hodhi poshtë këtë argument, duke deklaruar se “[...] është e padiskutueshme që kjo ndërtesë është ndërtuar me para të ligjshme të fituara nga i akuzuari dhe kjo nuk ishte as objekt shqyrtimi në këtë çështje penale, por megjithatë nuk u kontestua me asnjë provë të vetme që pikërisht në këtë objekt ishte kryer aktiviteti i prostitucionit”.
63. Prandaj, Gjykata konsideron se, bazuar në ligj dhe në gjetjet e gjykatave të rregullta, në rrethanat e rastit konkret, konfiskimi i pronës së parashtruesit ishte proporcional me mbrojtjen e interesit publik në ndjekjen dhe dënimin e krimit..

64. Prandaj, Gjykata konstaton se nuk ka pasur shkelje të së drejtës së parashtruesit të kërkesës për mbrojtjen e pronës në pajtim me nenin 46 të Kushtetutës.
65. Prandaj, pretendimi i parashtruesit të kërkesës për shkelje të së drejtës së tij të garantuar me nenin 46 [Mbrojtja e Pronës] të Kushtetutës, është qartazi i pabazuar në baza kushtetuese në pajtim me rregullin 36, paragrafi 1 (d) dhe 2 (b) të Rregullores së punës.

Përfundim

66. Si përmbledhje, Gjykata konsideron se parashtruesi i kërkesës nuk i ka mbështetur pretendimet e tij për shkelje të së drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, të drejtës së tij për barazi para ligjit, apo të drejtës së tij për mbrojtje të pronës, siç garantohen me nenet 24, 31 dhe 46 të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së.
67. Prandaj, kërkesa në tërësi është qartazi e pabazuar në baza kushtetuese dhe duhet të deklarohet e papranueshme në pajtim me rregullin 36 (1) d) dhe (2) b) të Rregullores së punës.

PËR KËTO ARSYE

Gjykata Kushtetuese e Kosovës, në pajtim me nenin 113. 7 të Kushtetutës, në nenin 47 të Ligjit dhe rregullin 36 (1) (d) dhe (2) (b) të Rregullores së punës, në seancën e mbajtur më 20 prill 2018, njëzëri

VENDOS

- I. TA DEKLAROJË kërkesën të papranueshme;
- II. T'UA KUMTOJË këtë vendim palëve;
- III. TA PUBLIKOJË këtë vendim në Gazetën Zyrtare, në pajtim me nenin 20.4 të Ligjit; dhe
- IV. Ky vendim hyn në fuqi menjëherë.

Gjyqtarja raportuese

Selvete Gërxhaliu-Krasniqi

Kryetarja e Gjykatës Kushtetuese

Arta Rama-Hajrizi